

ма другъ царь освенъ тебе. Ти напълно заслужавашъ неговата обичъ и достойно ще заемешъ престола. Азъ мисля, че трѣбва да приемешъ предложенията на царицата.

— Тя може да се нарича царица само по моя милостъ, — прекъсна го Ивайло.

— Но противното значи още излишни жертви. А насъ ни трѣбватъ бойци срещу гърците. Да ги пазимъ за тамъ — въ боя.

Боляринътъ Тертеръ, който имаше голѣмо влияние и само преди два дни бѣше дошелъ да се подчини на Ивайла, стана на свой редъ:

— Господарю, ти си смѣлъ, уменъ и юначенъ. Ти освободи България отъ татаритѣ. Предстои ти да освободишъ Търново отъ властта на царицата. А крепоститѣ на града сж твърди. За тѣхъ трѣбватъ войски.

— Азъ ги имамъ, болярино.

— Тѣ трѣбватъ на господаря за нови победи срещу враговетѣ, които налитатъ отъ северъ и югъ. И още едно: на господаря е нужна не само царска корона, а и царско звание. Това го иска свѣтътъ. Това ще му го даде царицата.

— Царицата?!...

— Да, господарю.

— — — — —

Боляритѣ напустнаха Ивайла угрижени. Той още не приемаше да се ожени за Мария. Нѣщо го възпираше. Нѣкаква тъмна мисль го гнетѣше... Зло предчувствие ли? Съмнение, че ще разочарова народа?...

По пладне южнякътъ продуха небето и топли пролѣтни лъчи се прѣснаха по още влажната земя. Войниците се оживиха. Ивайло ходѣше между тѣхъ и разговаряше, като съравни. Малко по-късно изъ тѣхъ се отдѣлиха двама левенти и отидоха при палатката на пратеницитѣ.

Боляритѣ отново бѣха свикани.

Пратеницитѣ, смутени отъ присѣтствието на толкова знатни военачалници около Ивайла, го гледаха плахи и бледи. Събавни крачки тѣ пристѣпиха къмъ Ивайла. Единъ отъ тѣхъ заговори:

— Нашата благочестива царица Мария изпраща тѣзи скъпи дарове на най-голѣмия и юначенъ българинъ.

Той сложи дароветѣ предъ Ивайла.

— А това, — извади подъ ризницата си прѣстена на Мария, — е нейния знакъ, че тя избира за съпругъ и нашъ новъ царь — царь Ивайла.

— Да живѣе царь Ивайло,